

ת"פ 15471/10/15 - מדינת ישראל נגד ראובן רודי סמט

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 15471-10-15 מדינת ישראל נ' סמט(עציר)
תיק חיצוני: 285338/13
בפני כב' השופטת ג'ויה סקפה-שפירא
המאשימה
נגד
הנאשמים
ראובן רודי סמט (עציר)

ב"כ המאשימה: עו"ד מוריה ביינה

ב"כ הנאשם: עו"ד רן קרויט

החלטה

1. הנאשם מואשם בעבירה של מעשי פזיזות ורשלנות לפי סעיף 338(א)(8) לחוק העונשין התשל"ז-1977. על פי הנטען בכתב האישום, ביום 26.9.13 השתתף הנאשם במסיבה בפארק קנדה ומכר למשתתפים במסיבה בלוני גומי מלאים גז מסוג ניטרוס אוקסיד (הידוע בכינוי "גז צחוק" וכך יכונה להלן), אשר מולאו מתוך בלון גז שהחזיק ברכבו. המשתתפים שאפו את הגז מתוך בלוני הגומי. כתוצאה ממכירת הבלונים שלשל הנאשם לכיסו סכום של לפחות 1,054 ₪.
2. לפני בקשה לביטול כתב האישום בטענה של "הגנה מן הצדק" לפי סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982. על פי הנטען, מכירת גז צחוק לא נאסרה בפקודת הסמים המסוכנים, ומקרים בהם מכרו אנשים בעבר גז צחוק לא הובילו להגשת כתב אישום בגין עבירה זו. נטען, כי גם כאשר הוגשו כתבי אישום נגד מי שעסקו במכירת גז צחוק, הרי שכתבי אישום אלה ייחסו לנאשמים עבירות שנלוו למכירה, כגון גניבת בלוני הגז או עבירות אלימות שבאו בעקבות סכסוך על עצם המכירה, אך לנאשמים באותם מקרים לא יוחסה עבירה שעוסקת בעצם פעולת המכירה של גז הצחוק. בשל כך טען ב"כ הנאשם, כי הגשת כתב האישום נגד הנאשם מהווה משום אכיפה בררנית.
3. המאשימה התנגדה לבקשה וטענה כי הגשת כתב האישום על ידה נהנית מחזקת התקינות המנהלית, כי הנאשם לא הוכיח תשתית עובדתית התומכת בטענה כי נהגה כלפיו בדרך של אכיפה בררנית. עוד נטען כי לא ניתן להסיק מן המקרים אליהם הפנה ב"כ הנאשם, שאינם דומים בעובדותיהם למקרה זה, כי המאשימה פעלה באופן שרירותי ומפלה כנגד הנאשם וכי הגשת כתב האישום תואמת את מדיניות האכיפה של המאשימה. המאשימה טענה, כי מכירת גז הצחוק שנאסר למכירה ללא היתר (כאמור בתקנות הרוקחים (גז דו -חנקן חמצני) תשס"ו-2005) היא

מעשה רשלני שיש בו כדי להוביל לנזק חמור למשתמשים בו, כפי שעולה מתוך חומר הראיות שנאסף בתיק החקירה, והכולל גם חוות דעת בעניין זה. ב"כ המאשימה אף הפנתה למספר תיקים פלייט בהם הוגשו כתבי אישום, בין היתר גם בעבירה של מעשי פזיזות ורשלנות, נגד מי שעסקו בסחר או בהפצה של תרופות טעונות מרשם ללא היתר.

4. סקירת הפסיקה מלמדת כי בעבר הוגשו מספר כתבי אישום נגד מי שעסקו במכירת גז צחוק בלבד, ללא עבירות נלוות, ואולם כתבי אישום אלה ייחסו לנאשמים עבירה של עיסוק ללא רישוי לפי חוק רישוי עסקים תשכ"ח-1968. ראו ת"פ (שלום ת"א) 7298/04 **מדינת ישראל נ' ראובן זבולונב**; ת"פ (שלום ת"א) 375/04 **מדינת ישראל נ' כהן ניסים**; ת"פ (שלום ת"א) 6685/03 **מדינת ישראל נגד דים ונימון**.

5. בתיקים שאליהם התייחס ב"כ הנאשם בטיעוניו, אכן הוגשו כתבי אישום נגד מי שעסקו במכירת גז צחוק בגין עבירות נוספות, אך לא יוחסה לאותם נאשמים עבירה עצמאית כלשהי בגין מעשי המכירה, וממילא הם לא הורשעו בעבירה כאמור (ת"פ (שלום ק"ג) 14176-03-13 **מדינת ישראל נ' תימור נפתלוביץ**; ע"פ 9097/05 **מדינת ישראל נ' מיכאל אינגיאשווילי ואח'**).

6. עובדות אלה מעלות תהייה ביחס להחלטת המאשימה לייחס לנאשם עבירה של מעשי פזיזות ורשלנות בגין עצם מכירת גז הצחוק בלבד. עם זאת, לנוכח מיעוט התיקים שעליו מדובר, והשנים שבהן הוגשו כתבי האישום בתיקים אלה יש קושי להתייחס ל"מדיניות אכיפה" בנושא גז הצחוק, כמו גם לטענת ב"כ הנאשם לפיה התביעה נוהגת לסגור תיקי חקירה שנפתחו בגין מכירת גז צחוק ללא הגשת כתב אישום, שב"כ הנאשם הודה בהגינותו כי אין בידו ראיות לבססה.

7. יתרה מכך, אף אם הייתה קיימת חריגה ממדיניות האכיפה הקיימת, אין די בכך כדי לעמוד בנטל ההוכחה כי מדובר באכיפה בררנית הנובעת ממניעים פסולים, הנעוצה בהתנהלות מכוונת וזדונית של הרשות, שהיא היא המקימה טענה של הגנה מן הצדק כפי שקבע בע"פ 4855/02 **מדינת ישראל נ' בורוביץ ואח'** פ"ד נט(6) 776, **להלן - "פרשת בורוביץ"**). ודוק, התביעה רשאית לשנות את מדיניות האכיפה שבה היא נוהגת, בין היתר על רקע של הבנת מידת הפגיעה של העבירה בציבור או עליה בשכיחות התופעה הדורשת התייחסות מחמירה יותר.

8. מכל מקום, כפי שהובהר לעיל, הטענה כי לא הוגשו כתבי אישום נגד מי שעסקו במכירת גז צחוק בלבד נסתרה, ועובדה זו די בה כדי לדחות את הבקשה לביטול כתב האישום. דומה שלא ניתן לחלוק על כך כי מכירת גז צחוק ללא היתר כדין היא פעילות אסורה. פעילות זו עשויה ללבוש מלבושים משפטיים שונים ולגלם מספר עבירות, על פקודת הרוקחים, על חוק רישוי עסקים, וייתכן שאף על חוק העונשין- כפי שמואשם הנאשם. ככל שיתברר בהמשך ההליך כי לא הייתה הצדקה להגשת כתב אישום בעבירה לפי סעיף 338 לחוק העונשין, הרי שהסעד של הנאשם, אם ייקבע שביצע את המעשים, יכול לבוא לביטוי בדרכים אחרות, כפי שנקבע בפרשת בורוביץ'.

9. לנוכח האמור לעיל הבקשה נדחית.

10. המזכירות תודיע לצדדים.

ניתנה היום, ח' אב תשע"ו, 12 אוגוסט 2016, בהעדר הצדדים.